

Rochade-Waalwijk, NBSB-beker ronde 3, 2017

Het Tilburgse Rochade heeft de speelzaal met de meest sympathieke naam in heel Brabant. 'De Goede Herder': als dat niet klinkt als het ultieme non-Trump statement weet ik het niet meer! Tijdens de bekerwedstrijd die wij er begin januari speelden, was de inauguratie van Domme Donald (waar het nogal druk geweest schijnt te zijn) nog toekomstmuziek. We hadden wel iets anders aan ons hoofd dan internationale politiek. Verder bekeren, dat was het devies. En zoals bekend uit het voetbal kan een dubbeltje dan raar rollen. Daar is de top-3 inmiddels uitgeschakeld.

Zover wilden wij het niet laten komen, en dus gingen we met een behoorlijk stevig team naar Tilburg. Remco had op 1 nog wat goed te maken na zijn nederlaag tegen Rochade in de promotieklasse, Feike nam op mijn verzoek op 2 plaats (ik wilde niet de goden verzoeken na mijn wisselvallige pot tegen Jan Douwes in de zaterdagcompetitie), dus zat ik op 3 en Robert maakte het rijtje vol. Op papier zag het er goed uit, maar je weet het maar nooit.

In de loop van de avond zou het een echte bekerwedstrijd worden. Het liep goed voor ons af, maar dat ging minder makkelijk dan later door een bekende schaakjournalist in het veelgelezen *Weekblad Waalwijk* werd gesuggereerd. Had Rochade wat meer mazzel gehad cq hadden de Rocharandanten op de cruciale momenten betere beslissingen genomen, dan waren zij doorgegaan. Want op drie van de vier borden had de uitslag heel anders kunnen zijn.

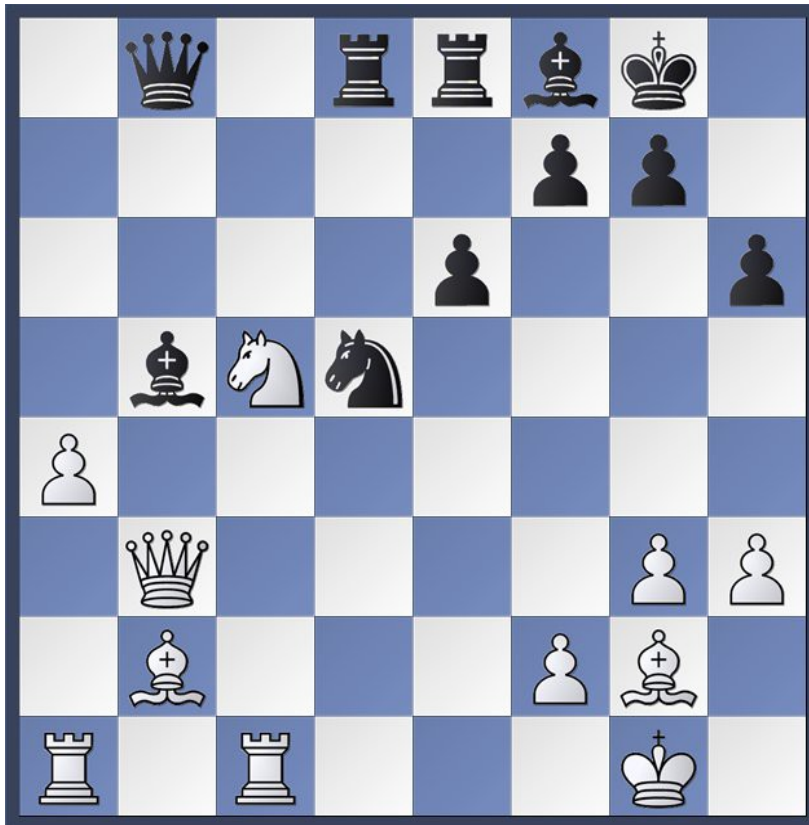
Dat gold niet voor Remco. Rochade had gekozen voor een tactische opstelling, met Mark van Bijsterveldt, hun qua rating zwakste schakel op 1, en de sterkste speler op 2 en 4 (overigens geen slimme strategie, want als je 2 en 4 wint en en 1 en 3 verliest, dan ligt je eruit!) Remco kwam met wit al snel in een riante stelling, en zo konden we ons eerste punt bij schrijven.

Bij mij was het een compleet ander verhaal. De opening die ik met wit speelde leverde me – niet voor het eerst – slechts een uiterst minimaal voordeel op. En dus ging ik wat vreemde zetten doen in de hoop dat het niet zomaar remise zou worden.

Dat leverde na de 18e zet van wit de volgende stelling op:

De stukken van zwart staan allemaal prima, die van wit niet. Met .. b5 19.Pc3 (Pc5 Pxc5 20.dxc5 Ld3!) e5! komt zwart los en heeft ie een alleszins plezierige stelling. Maar daar waagde Eric van Dongen zich niet aan en hij hield het bij ..b6. Na het nodige geschuif kwam dit op het bord:

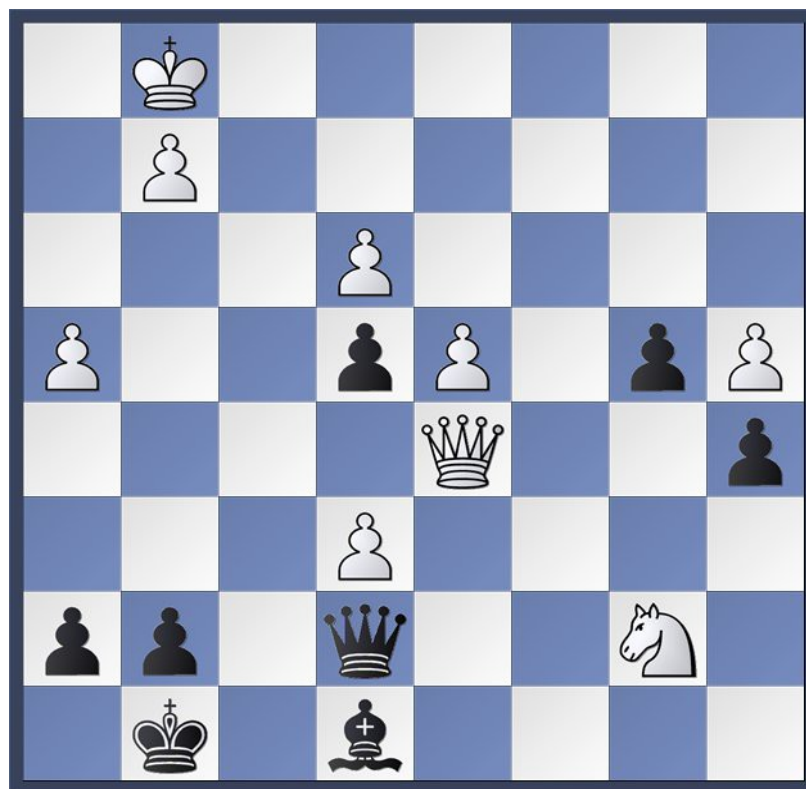
Na ... Lxc5 29.Txc5 Lxa4! is zwart uit de problemen. Kiest wit voor 29.Dxb5 dan blijft na ..Lb6 de zwarte stelling stevig en dreigt oa ..Dxg3. In de partij ging het verder met .. Tc8 29.Ld4 Txc5 en ook nu houdtzwart, met de ongelijke lopers, behoorlijke remisekansen. Maar uiteindelijk verdwenen de lopers van het bord en hield wit een vrije a-pion over, en dat was genoeg voor de winst.

De positie van Robert zag er lange tijd beroerd uit. De tijdnood begon een rol te spelen (wat mede reden is geweest dat hij zijn eigen zetten niet meer kon ontcijferen en we het zonder stelling moeten doen). Robert bood, meelevend als ie is, remise aan. Maar zijn tegenstander wilde, ondanks de klok, doorspelen. En dat kostte hem uiteindelijk het punt.

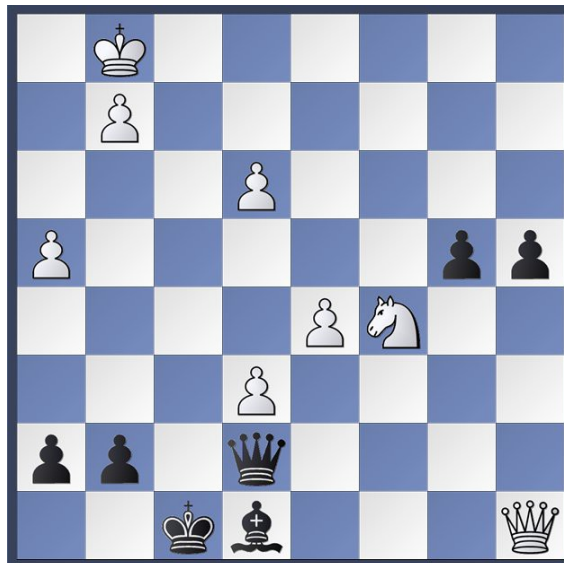
En dan hadden we nog Feike, die met zwart vanuit de opening zich door Jan Douwes had laten opzadelen met een slechte loper tegen een goed paard.

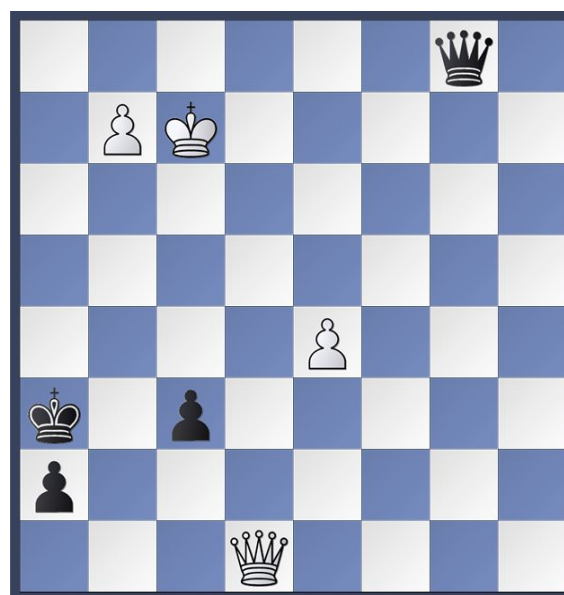
Voor de eindstand maakte het niet zoveel uit, maar dat is nog geen reden om op te geven. En dus ging het nog even door. In de onderstaande stelling heeft zwart de remise voor het grijpen met 38...Dxh4 39.e7 Kh8 en aan eeuwig schaak valt voor wit nauwelijks te ontkomen. In plaats daarvan deed Feike 38...Lxa4? en leek zo richting ravijn te gaan.

Als een paar zetten deze stelling op het bord komt heeft wit de beste papieren. Er volgt 44. Pd7 Kg8 45. Dxa4 Feike weet te ontsnappen. Hij doet alsnog 45... Dxb4 46.Pf6 gf6 47.Dxe8 Kg7. Na tal van schaakjes worden de dames geruild en verse dames gehaald. Na de 56e zet staat de onderstaande stelling op het bord, met wit aan zet. Als er iemand hier nog kan winnen, is het wit. Maar de wegen van een schaker zijn soms ondoorgrondelijk, en Jan verprutst het, zodat na een lange avond Feike het punt mag bijschrijven, en de eindstand 0-4 wordt.

Waarmee maar weer eens bewezen is dat er van die ergerlijke gewoonte om in de media schaken als het summum van saaiheid te betitelen, weinig klopt.

Wilbert Schreurs

Sigmund Peter de Wit

